

Måndagen den 3 mars 2025.

Vi träffas en trappa upp på Höganäs Hamnkrog för årets första kvällsträff.

President Gitte Dahlgren Bengtsson hälsar oss, våra gäster, Gun Jakobsson, Katarina Larsson och Britt Thulin samt kvällens föredragshållare Mia Sjöström med maken Magnus välkomna och tänder vänskapens ljus för alla kvinnor i världen.

Vi blir serverade Club Sandwich med kyckling, currysås, picklad lök, tomat och sallad på toast samt kaffe och en kaka.

ISO Anita Lindberg berättar att **vi är inbjudna till vår årliga träff med Sölleröd IWC**, De hämtar oss den 20 maj kl. 10.30 vid färjeläget i Helsingör för bl.a. ett besök på Karin Blixens museet. Hoppas att många önskar följa med!

Kvällens föredragshållare **Mia Sjöström berättar om** sin uppväxt i Tyskland under andra världskriget, och sitt nya liv i Sverige. **Ett Krigsbarns Resa.**

Berättelsen börjar med farmor, en kvinna som uppfostrades för ett liv i societeten. I sin ungdom förälskade hon sig i en ung man som inte ansågs bra nog. Hon giftes bort med en äldre bankman i Berlin. Det blev snabbt skilsmässa med paret fick en gemensam son. Mias pappa.

Sonen uppfostrades i sin tur med samma ambition, att bli en fin man.

Han gifte sig dock med en vacker kvinna som inte var fin nog, hon var dessutom polska. Familjen hade ingen bostad utan fick bo hos farmodern. 3 flickor föddes under kort tid. Paret skiljes.

Mia nummer två i syskonskaran föddes 1936, två år senare var kriget ett faktum. Mamma blev sjuk i MS och dog, pappa blev krigsplacerad. Farmor fick ta hand om barnen som egentligen endast ville ha med äldsta dottern att göra.

Mia berättar om krig, bomber, skyddsrum, rädsla, farmors bestraffningar och inlåsning i kolkällaren.

Det började bli farligt för barnen i Berlin, Det bestämdes att barnen skulle skickas österut mot Ostpreussen. Flickorna fick ta hand om sig själva, ingenstans att bo, inget att äta, de visste inte var de var. För storasyter, 10 år gammal, blev ansvaret för stort. Hon kastade sin framför ett tåg. Kvar var Mia 8 år och lillasyster 6 år. De höll varandra i händerna, fick gå, transporteras i godsvagnar och höskrindor. I slutet av kriget vände karavanerna västerut i rädsla för annalkande ryska soldater. De kom åter till Berlin och fann att farmors lägenhet övertagits av en faster. Resan fick gå vidare. De fick gå, åka med lastbil och tåg. De fick åka bil med retireerande tyska officerare och fick en tid bo hos en av männens mamma. Då befann de sig i nordvästra Tyskland nära Kiel kanalen.

Vid krigsslutet fick de med hjälp av engelska och amerikanska soldater bo i en villa. Människor fick genomgå avnazifiering. Mat var det fortfarande ont om och flickorna sökte mat i skogen.

En smutsig ovårdad man sökte kontakt med dem. Deras pappa.

Där började nästa krig. Pappan som varit i fält var förändrad. Pappan tog kommandot över flickorna som vant sig vid att klara sig själva.

Skolor började fungera. Det blev studier samtidigt som pappan skulle passas upp. Många konflikter och Mia blev ofta utsatt för faderns vrede. Utbildade sig till skräddare.

Genom en arbetskamrat fick hon veta att Algots i Sverige sökte personal. Hon sökte och fick veta att hon var välkommen. Medan fadern var på semester, gav hon sig iväg.

Efter 3 månader insjuknade hon i TBC och fick vistas 9 månader på sanatorium. Där lärde hon sig svenska.

Började arbeta på syfabrik i Svenljunga och där hon medverkade hon också i Kabaréer.

Mia gifte sig och fick en son, men fick åter tillbringa 8 månader på sanatorium. Maken hade missbruksproblem och då sonen var 7 år blev det skilsmässa.

Mia kämpade i många år, för sig och sonen, med arbete och studier. Hon träffade sin nuvarande make och bor nu i Staffanstorp och lever fortfarande aktivt liv.

Vi tackar Mia för en mycket omskakande berättelse med ros och vin.

Sammanfattat av Britt Carlberg.

